Tööstustööliste keskmiseks kuuteenistuseks 1938. a. osutus meestel 87, 3 kr. 81,5 kr. vastu 1937. a. ja 75,0 kr. vastu 1936. a.; naiste kuuteenistuseks samal ajal oli suurtööstuses 52 kr., 49,7 kr. ja 46,8 kr. Kesktööstuses meestel 1938. a. 73,0 kr., 1937. a. 65,4 kr. ja 61,3 kr, naistel 43,4 kr., 40,7 kr. ja 37,9 kr.

Kui võrrelda elatusmaksumuse indeksi kujunemist, mis (1923 = 100) 1936. a. oli 96, 1937-ndal 104 ja 1938-ndal 110, siis (Riigi Statistika Keskbüroo arvutuse kohaselt) ei ole tööliste reaalteenistus viimase kolme aasta jooksul tõusnud, vaid osutunud 118-ga stabiilseks. Sellest järgneb, et rööbiti palkade paranemisega on läinud kallimaks ka elamine. Üldiselt on aga tööliste ostujõud tõusnud küll seetõttu, et on võidud pidevalt töötada, mistõttu pole kaotsi läinud tööpäevi.

Hulgimüügi hinna indeks (1933 = 100) langes 1937. a. 119,0 tasemelt 1938. a. 117,8-le, kuid seevastu tõusis elatusmaksumuse indeks 118-lt 124-le. Selles oli toitluse indeksi tõus 125,2-lt 132,2-le, seega 7 punkti. Ühelt poolt on hinnad toiduainete alal kõvenenud riigi poolt kindlustatud hindade tõttu ja teiselt poolt sellepärast, et põllumajandussaaduste eksportimine sünnib meil nüüd monopolisüsteemi alusel, mis võimaldab hoida hindu siseturul küllalt kõrgetena. Kui näiteks 1938. a. välismaal teraviljahinnad vabaturul langesid üle 30%, jäid need meil püsima endise aasta tasemele sellepärast, et riik ostis rukist ja nisu kindla hinnaga. Niisugune hinnavahe meil ja välismail võib püsida vaid nõnda kaua, kuni meil loomasaaduste hinnatase pole veel täies ulatuses kohanenud söötade madalamate hindadega. On see aga sündinud, siis tuleb alandada siseturuhindu või kõrgendada juurdemaksu. Ja ongi juba kuuldavale tulnud hääli, kes kaebavad selle üle, et näiteks nisuhind (16 s. kg)

Eesti kroonika 1938, lk. 51